

Nezabývej se tím, říkám si v duchu. Dnes už jsi měl rozptýlení až až. Jakmile ale zajdu za roh a dotýchnou spatřím, mé nohy se dají do pohybu, jako by byly obdařeny vlastní vůlí. Nedokážu si pomoci – působí tak křehce. Ruce má obtočené kolem vlastních nohou, zády se opírá o zeď z nepálených cihel a po obličejí jí stékají slzy. Je tak moc podobná Adelině, až mi to dočista vyrazí dech.

Nejde však ani tak o to, jak vypadá. Zatímco Adelina byla blondýnka se světlou pletí, tahle dívka má pleť lesklou jako granát a vlasy černé jako havraní peří. Není to ani její postavou. Lině bylo teprve deset, když umřela, zato téhle dívce, byť je dost pohublá, už bude kolem osmnácti. Asi to dělá ten způsob, jakým sedí. To lapání po dechu, roztřesená ramena, poráženecké držení těla. Lina to někdy taky dělávala, obzvlášť když už se blížil konec. Ačkoli všechno v mém nitru křičí, abych se soustředil na ty blízké, co mi ještě zbyli, v té dívce vidím Linu až moc. Nedokážu se k ní obrátit zády.

Než se stačím otočit, už si k ní klekám. Pomalu, abych ji snad nepolekal.

„To je dobrý.“ Snažím se mluvit tak klidným a konejšivým tónem, jak to jen jde. „Žádný strach, to je dobrý. Jsi v bezpečí.“

Nezdá se, že by mě vnímala. Odolám nutkání pohladit ji po vlasech a zkusím to ještě jednou. „Jen dýchej,“ poradím jí. „Jen dýchej, jsi v bezpečí.“

JADE

Myslím, že když se někdo topí, prožívá to podobně jako já svoje záchvaty. Možná právě proto mám takový strach z vody. Jakmile vidím oceán, hned si začnu představovat, jaké to asi je, když člověk skončí uvězněný pod obsidiánovými vlnami a zoufale se dere na hladinu, protože nemůže dýchat.

Když se dostávám ze svých panických atak, bývá mi zima a jsem rozechvělá.

Dočista sama.

Tentokrát mě ale zpátky do reality vrací něčí něžný hlas.

Jako první si všimnu jeho očí. Jsou klidné a s bronzovými flíčky. Mají zelenou barvu odvahy.

Zahledím se do nich a chvíli tam jen tak existuju, obklopená zvláštním pocitem bezpečí, který se dostavil poprvé po několika měsících. Mladík mě chvíli pozoruje, až se mu rty zkrví do polovičního úsměvu. „Jsem rád, že už se cítíš o něco líp.“

Mluví klidným hlasem, samohlásky vyslovuje s drobným přízvukem. Možná kabručným?

„Já –“

Nevím, co říct dál, tak pusou zase radši rychle zavřu. Bohové, musím vypadat jako nějaký blázen. Vzala jsem to přes Mugru, jelikož jsem se domnívala, že to tu bude klidnější, jenže na mě čekal jenom chaos a spousta lidí, co si šuškala o mrtvole nalezené v místních ulicích.

Pokusila jsem se aktivovat své vyšité tetování – to, které mi propůjčuje plíživost, rychlost a zručnost – a utéct, jenže paniky už na mě bylo příliš. Ani si nepamatuju, jak jsem šla k zemi, což mi připomene, že mě tehle cizinec viděl právě ve chvíli, kdy jsem byla nejzranitelnější. Za normálních okolností bych si připadala trapně, že mě našel v tomhle stavu, teď ale cítím jenom úlevu. Ten mladík mi chce pomoci; našli by se tací, kteří by toho spíš zneužili.

„Děkuju,“ dostanu ze sebe konečně.

„Nemáš zač.“ Ty upřímné a nádherné oči dál upírá do těch mých. „Připomínáš mi někoho, na kom mi hodně záleželo. Udělal jsem to úplně automaticky.“

Koho? Otázku už mám na jazyku, ale raději ji zase spolknou. Vždyť toho mladíka – muže? – sotva znám. Kdybych se zeptala, mohl by se urazit.